

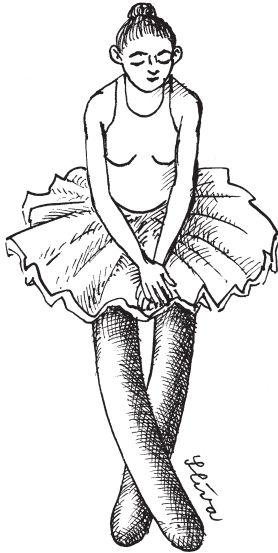
Vítězslav Hálek

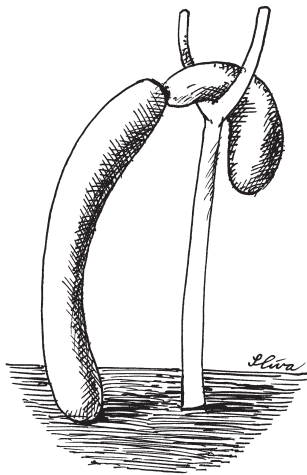
Má duše vyběhla si v háj,
tak jako kůzle mladé.
Rozveselil se celý kraj
a píseň v ňadra klade.

Poblíže dívka mladičká,
spanilý jara dárek,
mlsná jako ta kozička,
okusovala párek.

Rozepjala si blůzičku,
v srdíčku lásky klíček,
a z párku jemnou kůžičku
házela do slziček.

A moje píseň letěla
lučinami a háji.
V každyčké duši rozchvěla
líbeznou jara báji.

Josef Václav Sládek

V rodných polích roste klas,
skřivan nebem letí zas,
drobné perly z modra střásá
jeho hlas.

Zlatě v slunci blýská pluh,
úrodný je český luh,
zrnu, které v brázdách klíčí,
žehná Bůh.

Zdatný oráč - tvrdá leb -
dobývá nám nový chléb.
Obilí, co v luhu vzrostlo,
čeká cep.

Až jej bude plný mlat,
zmizí bída, zmizí hlad,
velká skýva a k ní párek
bude plat.

Každý s chutí posvačí,
mlatci, ženci, oráči.
Proto vás mám, rodné líchy,
nejradši!

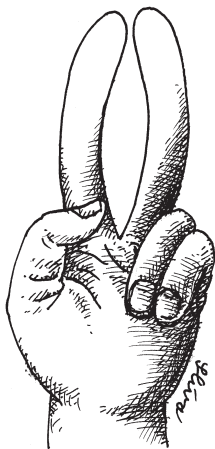
Svatopluk Čech

Milujme se! Nedejme se!
S pýchou Vlast ať na nás zří.
Nevaďme se!
V zlobě, v plese
jezme, co se uvaří.

V každé větě v cizím světě,
v každém jídle číhá lest.
Proto zve tě
v zimě, v létě
český párek – naše čest.

České bydlo, české jídlo
naším příkazem vždy bud'!
Komu šídlo
nevystydlo,
za náš párek nastav hruď!

Jaroslav Vrchlický

Jeť píseň víc než pouhá řada tónů,
jež stoupá z hrdla v radosti či bolu.
Vždyť smích i slza snoubí se v ní spolu
jak s rosou paprsk' za hlaholu zvonů.

Tak vždy je třeba v rušném žití shonu
dvou protějšků, co zprvu ve zápolu,
pak v objetí se změní v aureolu.
To Shakespeare znal, když tvořil Desdemonu.

Nechť běsní bouř či vánek vlny čeří,
nechť důvěru máš či ti sotva věří,
vždy zář se chvěje srdce na oharku.

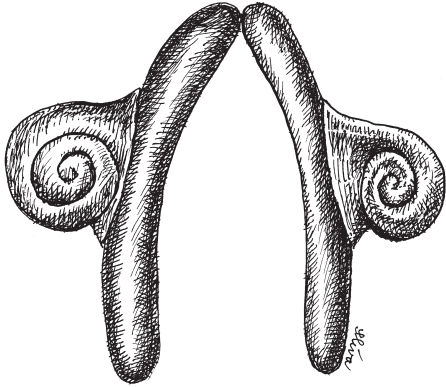
Toť světlo je, co plane nad zápasy,
jak z temných hlubin zřítelnice krásy.
Věz: vždy je žití smír či souboj párků.

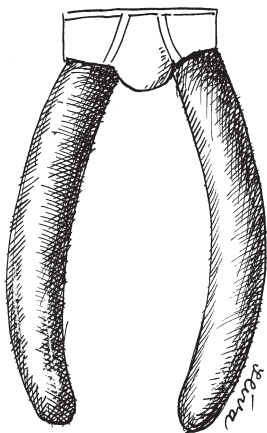
Antonín Sova

Ospalé údolí. Nad rovinami
žhne červen, horkem sálavý.
Zpěv ptáků umlká. Jsme spolu sami,
jen hlavy klesly do trávy.

Zvon steskl od lesa. Zelená dálka,
nebesa plná bílých bříz.
Nějaký hlas se ozve a zalká,
vysoký tón v modro vříz.

Potulní párkaři jdou podél řeky.
Hladinou kruhy přelétly.
Olše se zachvěly. Stín jejich měkký
ubíhá v dálku za světly.

Josef Svatopluk Machar

Dvě dámy v jedné restauraci,
do které denně chodily
– neměly doma žádnou práci –,
se ušlechtilé bavily.

Když přišly na stůl párky, řekla
ta první sličná osoba:
Až jsem se, věřte, skoro lekla!
Ta podoba! Ta podoba!

Doma jsem sama, člověk teskní:
Alespoň jeden kdyby byl,
který se takhle rychle nesní,
aby se člověk oblažil!

Ta druhá řekla: Na manžela
je věru těžko spolehnout.
Mám bratrance a ten mne zcela
a zlehka zbaví těžkých pout.

– Vy šťastná! Pro mne, madam milá,
zbyl jenom můj moravský strýc
a ten mi skýtá – čilá síla –
útěchu jednou za měsíc.